

KRONIEK.

BOEKBESPREKING.

WILLY CORSARI, Chimaera, 's Gravenhage, H. P. Leopold's U.M., 1929.

Een jong schrijver-journalist, van gering talent blijkbaar, heeft een toevallige ontmoeting met een zeer eenzaam levend, teringziek jongman. Zij zien elkander een paar malen, en als de zieke begrijpt dat hij gaat sterven, stuurt hij om den ander. Hij stelt hem een manuscript ter hand en verzoekt hem daarmee te handelen naar goedvinden. Sterft vervolgens. Het manuscript nu blijkt een roman van buitengewone kwaliteiten te zijn. En Alwin, de tot nog toe zoo onsuccesvolle journalist-auteur, typt dien roman over met het doel hem te doen uitgeven. Door een toeval alweer, Alwin's plotselinge ziekte, ontstaat dan misverstand omtrent den schrijver van het werk, dat als feuilleton verschijnt op naam van . . . Alwin zelf. En deze, terwijl de roman onmiddellijk inslaat en een verbluffend succes heeft, doet geen poging dat misverstand op te heffen. Hij is op slag beroemd!

Nu weet ik niet in welk fantastisch land mevrouw Willy Corsari zich haar verhaal gedacht heeft, maar in Holland kan het niet zijn; in Duitschland, Frankrijk . . . eigenlijk ook maar nauwelijks. Immers het vreemde geval doet zich voor, dat de lijdelijke bedrieger, of dief, die een arme jongen was, uitsluitend door de opbrengst van den roman zijns vriends jaren lang ruim en vlot kan leven, naar hartelust reizen, kortom zich allerlei weelde veroorloven . . . Misschien dat dit in Amerika mogelijk is, maar zeker nergens anders ter wereld. En het milieu, waarbinnen wij gevoerd worden, heeft toch niets amerikaansch. Is het dan Mars of Jupiter . . . ?

De zielsgeschiedenis van het jonge mensch Alwin — nadat hij door zijn ellendige zwakheid in zoo scheeve positie tegenover de hem omringende wereld is komen te staan — ziedaar natuurlijk het onderwerp van dezen, als ik wel heb Willy Corsari's eersten roman. Als gegeven stellig interessant. Maar ik kan helaas niet getuigen dat de schrijfster er veel van gemaakt heeft. Er zijn telkens aanloopjes, er is geen eigenlijke tragedie ontstaan. Alwin beleeft avonturen, hij verlooft zich — besluit dan plotseling de ware toedracht der zaak bekend te maken, en alles is uit. Ook de verloving. En dit is wel een fijn trekje: Ofschoon het meisje, zoodra zij „het weet” naar haar Alwin toegaat om hem te verzekeren dat zij van hém houdt, van den mensch, en niet alleen van den schijnauteur en beroemdeling, Alwin hoort in haar stem en woorden het medelijden, het einde van bewondering en eerbied, en hij gaat heen, in resignatie.

„Alwin haastte zich naar huis om te gaan werken,” is de laatste volzin van het boek, maar — ofschoon dit „haasten” een paar dagen na het verbreken der verloving geschiedt — ik kan er niet oprecht aan gelooven.